

Acest roman este o ficțiune. Numele, personajele, organizațiile, locurile, evenimentele sau întâmplările sunt fie rodul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este pur întâmplătoare.

Pídeme lo que quieras

Megan Maxwell

Copyright © 2012 by Megan Maxwell

Ediție publicată pentru prima dată în limba spaniolă,
în 2012, în Spania, de Editorial Planeta S.A.

Toate drepturile rezervate.

EDITURA
PUBLISOL

Editura Publisol

Casa Presei Libere, corp A3-A4, etaj 1

Tel.: 0730.52.52.52 / 021.336.36.33 (interior 159)

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.booksaveur.com

Cere-mi ce vrei!

Megan Maxwell

Copyright © 2020 Publishing Solutions (pentru versiunea în limba română)

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială
a lucrării sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Manager Proiect: Hadrian Mateescu

Traducător: Victor Ciugudean

Redactor: Andreea Frunză

Corector: Cristina Ciarec

Tehnoredactor: Quadrat Grup

Credite foto copertă: Shutterstock

Design copertă: Editorial Planeta S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAXWELL, MEGAN

Cere-mi ce vrei! / Megan Maxwell; trad. din lb. spaniolă
de Victor Ciugudean. - Petrești:

Publisol, 2020

ISBN 978-606-94983-5-4

I. Ciugudean, Victor (trad.)

821.134.2

Tipărit la ARTPRINT

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@artprint.ro

www.artprint.ro

Cere-mi ce vrei!

Megan Maxwell

Traducere din limba spaniolă de Victor Ciugudean

EDITURA
PUBLISOL

Petrești 2020

*Pentru toate acele persoane
pe care pasiunea le face
să se îndrăgostească,
iar dragostea le umple de pasiune.*

Megan

1

Ce pacoste este șefa mea! Jur!

Sincer, la final va trebui să gândesc și eu ca jumătate din firmă: ea și Miguel, colegul cel chipeș, au o aventură. Dar nu, nu vreau să-mi stea capul numai la lucruri rele și să intru în același malaxor al scenariilor, ca și colegele mele. Știți voi, şușoteli...

Din ianuarie, sunt angajată la „Müller”, o companie germană de produse farmaceutice. Sunt secretara celei care se ocupă de toate filialele și, deși îmi place ceea ce fac, mă simt exploatată, de cele mai multe ori. Ce să vă mai spun... Doar că aștept ca într-o zi șefa mea să mă lege de scaun și să-mi arunce un coltuc de pâine pe care să-l mănânc.

Când în sfârșit rezolv muntele de acte pe care șefa mea cea dragă mi l-a cerut să-l termin pentru a doua zi, îi las pe masă toate rapoartele și mă întorc la ale mele. Apuc poșeta și plec fără să mă mai uit înapoi. Simt nevoia să ies din birou cât mai repede, altfel cred că voi apărea la știri ca asasina în serie, care asasinează șefe care se consideră „buricul pământului”.

Este ora 11.20. Noaptea... Ce târziu!

Afară plouă cu găleata. Perfect. Răpăială de vară. De la ușă, văzând cum cade de sus, o iau repejor spre parcare, unde mă așteaptă dragul meu *Leon*¹. Intru în garaj val-vârtej și, după ce apăs butonul de la telecomandă, *Leoncito* se bucură de revedere, clipind din faruri. E tare simpatic!

¹ Fiind vorba despre spațiul spaniol, autoturismul este un „Sear”, marca „Leon”. De aici și alinturile de mai departe

Respect pentru copiii și tinerii

Urc, degrabă, în mașină. Nu-s fricoasă de fel, dar nu pot spune că iubesc parcările, mai ales dacă sunt pustii, ca la ora asta. Fără să vreau, mintea îmi zboară la acele filme de groază în care ea merge prin parcare, iar un tip îmbrăcat în negru apare și o înjunghie până o lasă fără suflare! La naiba, ce moment prost mi-am găsit!

Când sunt în interiorul mașinii, blochez ușile, deschid poșeta, scot un șervețel de hârtie și îmi șterg fața. Sunt transpirată toată. Dau să bag cheile în contact, dar fix în acel moment, pacl!, îmi cad. Blestem întunericul și mă aplec după ele, ca să le caut.

Ating podeaua cu mâinile. La dreapta nu sunt. Nici la stânga. Ce tare! Găsesc pachetul cu gumă de mestecat pe care-l credeam pierdut de câteva zile. Continui să le caut. Bingo! Am dat de ele. E momentul în care aud niște râsete în apropiere și mă uit împrejur cu grijă, să nu cumva să fiu observată.

O, Dumnezeule!

Printre râsete și apropouri ciudate, o văd pe șefa mea apropiindu-se mult de... Miguel. Par foarte veseli. Asta chiar mă indispuce. Eu lucrând până la 11 noaptea, iar ei la distracție. Câtă nedreptate! Deodată, șefa mea și Miguel se sprijină de o coloană din parcare și încep să se sărute.

Madre mia!

Nu pot să cred!

Pe jumătate ghemuită în interiorul autoturismului, ca nu cumva ei să mă vadă, îmi țin respirația. Te rog... te rog! Dacă-și dau seama că sunt aici, cu siguranță voi muri de rușine. Și nu vreau ca acest lucru să se întâmple. Deodată, șefa mea leapădă poșeta și, fără nici o rețineră, îi pune mâna... sub centură! Da, îi prinde tot *pachetul!*

Pe toți sfinții! La ce privesc eu?

Dumnezeule! Acum e rândul lui Miguel să-i bage mâna sub fustă. O ridică, o lipește puternic de stâlpul din parcare și începe să se frece de ea. Cu forță, nervos.

Of, Doamne! Ce să fac?

Vreau să ies de aici. Nu mă pot uita să văd ce îi face, dar nici nu am soluții. Dacă pornesc motorul mașinii, vor ști că i-am prins în „flagrant”. Așa că, ascunsă și fără să mă mișc, continui să mă uit la ceea ce fac. Miguel o „dezlipsește” de stâlp. O pune pe capota unei mașini și îi dă jos chiloțeeii: prima dată, cu gura, apoi, cu mâinile. La naiba, mă uit la fundul șefei mele. Ce nasol. Atunci îl aud pe Miguel cum o întreabă:

– Zi-mi, ce vrei să-ți fac?

Șefa mea, ca o pisică în călduri, abia mai are putere să murmure, complet implicată în situație:

– Tot ce vrei... tot ce vrei tu!

Ce tare e filmul, pentru Dumnezeu, ce tare! Și eu am locuri chiar în primul rând. Doar popcornul îmi lipsește.

Miguel o aruncă pe capotă. Îi depărtează picioarele și, cu gura, îi atinge sexul. Doamne, Dumnezeule! La ce sunt martoră, ce privesc? Șefa mea, doamna „Tiquismiquis” (n.r. – „cârcotașă”, „greu de mulțumit”) geme, în timp ce eu îmi acopăr ochii. Dar curiozitatea, lucrurile acestea interzise sau cum s-or fi numind ele, mă împing să privesc din nou. Fără a clipi, văd cum el, lingându-și buzele, se dă puțin în spate, pentru a-i introduce un deget, apoi două. Se ridică, o apucă de păr, trage de el, în timp ce-și mișcă degetele într-un ritm care, de ce să mint, ar duce pe oricine la extaz.

– Daaaaaaa!, o aud gemând pe șefa mea.

Respir cu dificultate.

O să mi se facă rău.

Ce căldură!

Îmi place sau nu, văzându-i, devin din ce în ce mai agitată, dar nu din cauza nervilor. Relațiile mele sunt normale, mergând spre predictibile, așa că adevărul este că văzându-i în realitate, la câțiva metri de mine, simt cum mă excit.

Miguel își desface șlițul pantalonilor săi gri. De acolo scoate un penis mai mult decât acceptabil. Ia uită-te la Miguel! Și

Respectiv, rămân mega-surprinsă când văd că-l introduce cu o singură mișcare. Mor! Dar de plăcere... Haide, exact în momentul în care șefa mea prinde a urla de plăcere.

Sfârcurile mele s-au întărit și, imediat, îmi dau seama că, de fapt, mă joc cu ele. Când mi-am băgat, oare, mâna pe sub bluză? O scot repede de acolo, dar sfârcurile, plus punctul de comandă al dorinței, protestează. Vor mai mult. Dar nu, așa ceva nu se poate. Nu fac astfel de lucruri. După câteva minute, după câteva gemete și mișcări continue, Miguel și șefa mea se potolesc. Ole! Au terminat. Se urcă în mașină și pleacă. Respir ușurată.

Când în sfârșit rămân singură în parcare, ies din „ascunzătoare” mea și mă așez la volan. Văd cum mâinile îmi tremură. La fel și genunchii. Simt că respirația îmi este accelerată. Uimită de tot ceea ce mi-a fost dat să văd, închid ochii, în timp ce mă liniștesc, gândind cum ar fi să am parte de sex la un asemenea „nivel”. Caliente!

Zece minute mai târziu, pornesc mașina și ies din parcare. Merg să beau câteva beri cu prietenii. Vreau să mă răcoresc... Să-mi răcoresc și mintea cea supraîncălzită...

Adoua zi, când ajung la birou, toți par fericiți. Îl zăresc pe Miguel, nu mă pot abține și surâd. El și șefa. Dacă ar ști că i-am văzut... Dar e clar că nu pot continua să mă gândesc la asta. Așa că mă îndrept către biroul meu, deschid calculatorul și-l văd cum se apropie.

-- Bună ziua, Judith!

-- Bună ziua!

Pe lângă faptul că-mi este coleg, Miguel e un tip simpatic. Din prima zi de birou s-a purtat excelent cu mine, așa că ne avem bine. Toate kolegele salivează după el, dar nu știu de ce, pentru mine nu are același efect. O fi poate pentru că nu-mi plac „bombonicile zâmbărețe”? Dar acum, după ce l-am văzut în acțiune în toată splendoarea, simt că încep să-l privesc diferit și abia mă abțin să nu țip: „Toreadorule!”

-- N-ai uitat că azi avem ședința aceea mare, da?

-- Da!

Cum era de așteptat, zâmbește, mă prinde de braț și zice:

-- Vino, hai să bem o cafea. Știi că mori după o cafeluță și o felie de pâine prăjită.

Zâmbesc și eu. Nemernicul, cât de bine mă cunoaște... Pe lângă faptul că este simpatic și frumușel, pișicherului nu-i scapă nimic. Asta, împreună cu surâsul perpetuu, reprezintă marea atracție a lui Miguel. Nu uită detaliile. De asta toate pipițele de pe stradă nu-i pot rezista.

Ajungem la cafeneaua de la al nouălea etaj. Mergem la bar, comandăm, apoi ne așezăm la *masa noastră*. Am spus „masa noastră”, pentru că mereu stăm aici. Ajung și Paco,

și Raúl! O pereche gay cu care mereu m-am înțeles de minune. Așa cum fac de fiecare dată, mă pupă pe gât, mă fac să râd. Începem să sporovăim, dar, inconștient, mintea mea pleacă spre ceea ce am văzut cu o seară în urmă. Miguel și șefa! O partidă sexuală desfășurată sub ochii mei. Ce tare e colegul meu!

– Ce se petrece cu tine? Te văd așa, distrată, întrebă Miguel.

Revin la discuție. Îl privesc și dau să răspund, încercând să uit de imaginile ce mi se rostogolesc, încă, prin minte.

– Sunt puțin pe altă lume, știu. Pisica mea e tot mai fără chef de viață, zi de zi...

– Ce nasol, bietul *Currito*, zice Paco, iar Raúl face un semn că mă înțelege.

– Aoleo, îmi pare rău, frumoaso, răspunde Miguel și mă apucă de mână.

Pentru câteva secunde, am vorbit despre pisica mea și asta mă face și mai tristă. Îl ador pe *Curro*, dar știu că, inevitabil, viața lui se scurge repede, cu orice oră trecută, cu orice minut. De când veterinarul mi-a confirmat acest lucru, încerc să mi-l asum, dar îmi e greu. Foarte greu.

Deodată, apare șefa mea, însoțită de mai mulți bărbați, ca de obicei. E o adevărată devoratoare. Miguel o privește și zâmbește. Nu zic nimic. Șefa mea este o tipă foarte atractivă. Ceva pe la 50 de ani, o brunetă care zgârie și distruge, singură, dar nu mereu, căreia i s-au „atribuit” câteva relații prin firmă. Are grijă de ea, nu lipsește nici o zi de la sală. Adică îi place... să-i placă.

– Judith, mă întrerupe Miguel. Mai ai mult?

Mă reîntorc pe planetă, uit de șefa mea, mă concentrez pe ultima înghițitură și spun:

– Terminat!

Ne ridicăm de la masă și ieșim din cafenea. Trebuie să ne întoarcem la lucru.

Cam la o oră, după ce am pus în ordine toate documentele, mă duc către biroul șefei mele. Bat la ușă și intru.

– Aici este contractul pentru sucursala din Albacete.

– Mulțumesc, zice ea, în timp ce aruncă un ochi peste acte.

Ca de fiecare dată, rămân să aștept ordinele. Părul șefei mele mă încântă, așa de ondulat, așa de îngrijit. Nu seamănă deloc cu al meu, negru și drept, pe care obișnuiesc să-l prind într-un coc, deasupra capului. Telefonul sună și, înainte să mă privească, îl ridic.

– Biroul doamnei Mónica Sánchez. Vorbiți cu secretara dumneaei, domnișoara Flores. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua, domnișoara Flores, se aude o voce profundă, de bărbat străin. Sunt Eric Zimmerman. Vreau să vorbesc cu șefa dumneavoastră. Pentru că știu acest nume, reacționez imediat.

– Un moment, domnule Zimmerman!

Șefa mea, auzind acest nume, uită de hârtiile de pe birou, apucă brutal telefonul din mâna mea, apoi spune, cu un încântător surâs pe buze:

– Eric, ce bucurie să aud de tine! După un mic moment de liniște, continuă: Bineînțeles, bineînțeles! Oh, deja ai ajuns la Madrid? În acel moment scoate un surâs mai fals decât o monedă de euro, face o față de Popeye și spune: Bineînțeles, Eric. La ora 2 te aștept în recepție, ca să mergem să mâncăm împreună.

După ce spune asta, închide și mă privește.

– Fă-mi o programare la coafor, în următoarea jumătate de oră.

Apoi, o rezervare pentru doi la restaurantul „Gemma”.

Zis și făcut. După cinci minute iese aproape zburând din biroul ei. Revine cu cel mai frumos și mai lucios păr din lume într-o jumătate de oră și cu machiajul refăcut. La două fără un sfert, îl văd pe Miguel cum bate la ușă și intră. Doamne, Dumnezeule! Nici nu vreau să mă gândesc la ce fac acolo. După